

Desire

LOUIS JANSSENS

Nooit genoeg

Pieter T'Jonck
Gezien op 19 oktober 2023
Monty, Antwerpen

‘Ik wil dat het stil is’. Met die zin opent Louis Janssens de voorstelling ‘Desire’. Die stilte maakt ruimte vrij om te luisteren naar zijn verlangen. Met drie kompanen spreekt hij een uur lang over de vormen die dat verlangen zou kunnen aannemen. De contouren ervan worden steeds weer, steeds anders omschreven, maar telkens ontsnapt de droom hen op het laatste moment. Het feest stopt altijd net te vroeg. Reden om verder te feesten. Te verlangen. Te willen.

20 OKTOBER 2023

Vier mannen kijken, verspreid over het podium, toe hoe het publiek de zaal binnenkomt. Het lijkt alsof ze net wilden gaan slapen, of misschien net ontwaakten, want ze staan op blote voeten, met ontbloot bovenlijf. De broek met glanzende revers van Mourad Baaiz doet denken dat hij naar een feestje gaat. Louis Janssens daarentegen draagt sjofele shorts.

Pas als het publiek gezeten is bestijgen de vier een klein platform, waar ze dicht bij elkaar gaan staan, Baaiz en Mick Galliot Fabré op de eerste rij, Janssens en Joshua Smits erachter. Schuchter reiken ze met een vinger of een hand naar elkaar, als om elkaar moed in te spreken, te ondersteunen.

Dat is geen toeval. Wie uitspreekt wat hij wil, maakt zich kwetsbaar. Verlangens klinken dan al snel sentimenteel, ridicuul of absurd. Zoals Janssens’ verlangen om een actrice te zijn die mannen om haar vinger windt, of, op een ander moment, om een gevierde gast te zijn in de gay clubs van het mythische New York in de vroege jaren 1980. Zoals hij daar staat in zijn weinig flatterende broek, met bloot bovenlijf, lijkt dat scenario hoogst onwaarschijnlijk, nog los van praktische en chronologische bezwaren.

Maar geen schaamrood op de kaken hier: Janssens omarmt het ridicule en het absurde. Hij voert ‘desire in drag’ op: wat hij vertelt en hoe hij het vertelt komt heel dicht bij wat het in zijn hoofd en hart moet zijn, maar dan net iets te

overdreven, te gemaniëreerd, te gearticuleerd om waar te zijn. Niets nieuws natuurlijk: we weten allemaal dat woorden en gebaren tekort schieten om te zeggen wat je echt wil. Dat falen laat hij zien, maar met de verklaarde hoop dat het hem toch ooit zal lukken. Dat hij 'het' ooit zal hij het bereiken.

Exces en verspilling, zonder planning of berekening. nooit tellen en rekenen.

En zo niet, dan is de jacht op het ultieme al een doel op zich. Exces en verspilling, zonder planning of berekening. nooit tellen en rekenen. Dat drijft hem. Al was het via de pijn en kwellingen van teveel roken, drinken en uitgaan. Georges Bataille is de bewaarengel van Janssens en zijn bent.

Ze zijn niet allemaal zo flamboyant. Baaiz' dromen lijken minder hoog gegrepen: huwen met een Spaanse man, wonen in Barcelona en elkaar beminnen tot op hoge leeftijd. Mick Galliot, duidelijk de jongste, wil vooral heel erg 'cool' zijn. Joshua Smits wil bewondering oogsten als hij danst. In één van de weinige scènes waarin de mannen uit hun gesloten formatie stappen danst Baaiz met hem en koestert hem.

Het gaat soms, maar veel minder vaak, ook over het tegendeel van verlangen: over angst, vrees en verdriet. Baaiz die vreest dat andere mannen hem er als homo van langs zullen geven of afwijzen. Janssens die opbiecht hoe moeilijk hij het ermee heeft dat zijn vader drinkt en misschien in een instelling zou kunnen belanden. Dan is het niet van 'Ik wil', maar van 'ik wil niet'.

En dan is er muziek. Van Brian Eno of Vivaldi. Janssens zegt het verschillende keren: hij wil muziek. Muziek als zuivere verbeelding van smachten, verlangen en de bitterzoete melancholie die daarbij hoort. In koor zingen de mannen het melancholische 'By this River' van Brian Eno, een song op de B-kant van de legendarische LP 'Before and after science' uit 1977. In koor lippen ze – verbijsterend overtuigend – een lied van Vivaldi voor contratenor mee. Dat is het einde van deze voorstelling. Met die muziek is alles gezegd wat niet te zeggen valt.